

Cançons d'estar per terra

(...i altres situacions de la vida, tal com és)

les Caramelles

ATENCIÓ!

Aquest recull conté cançons **discriminatòries** i **sexistes**. Un problema molt comú en dintre de la lògica anarcocarlista. Tradició i progressisme són conceptes bipolars que hem de debatre algú dia. Mentrestant, cal tenir present que les cançons recollides probablement difereixen molt de l'original, gràcies a la transmissió oral. Així ens podem trobar diverses versions, en diferents indrets, amb variacions significatives. Es traca d'això, de fer-les nostres, adaptar-les i canviar-les, treure estrofes i afegir-ne, per a que siguin més divertides i més coherents amb nosaltres... en definitiva: desfolkloritzar-les i tornar-les a popularitzar.

Reconeixement: Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadore (però no d'una manera que suggereixi que us donen suport o rebeu suport per l'ús que feu l'obra).

No comercial: No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència: Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

Al cel brillaven milers d'estrelles,
era de Pasqua l'hermosa nit,
el vent llençava les caramelles,
cançons alegres entre el brogit.

Quan el meu nòvio, que era el solista
de l'Aliança del Poble Nou,
sèrio lluí sa veu d'artista,
estava el barri ple com un ou.
I jo escoltava des del balcó
les dolces notes d'eixa cançó:

*Per tu, tan sols per tu, xamosa nina,
d'amor ardent el meu cor sent un goig diví!
Que és gran l'estimació que a mi em domina,
ja ho comprendràs quan estaràs
soleta amb mi. Ai, sí!*

Quan acabaren les caramelles,
va haver-hi un xàfec d'aplaudiments,
i les guarnides i altes cistelles
quedaren plenes en pocs moments.

Vaig dar d'ous frescos dotzena i mitja,
i un be i un ànec al meu xicot,
mentre li deia plena de ditxa:
Veus si t'estimo que t'ho dono tot.
Petons anava tirant-li jo,
i ell em cantava amb molta il·lusió.

Per tu, tan sols per tu, xamosa nina...

Al segon dia de Pasqua anàrem
a Badalona a menjar-se el be,
i en tornar al vespre tots ells passaren
formats com sorges pel meu carrer.

Amb grans forquilles a molts se'ls veia,
i el meu tocava l'acordió,
i fent-se el murri l'ullet em deia:
tot el que vulguis et toco jo.
I així cantava molt dolçament
fent filigranes amb l'instrument.

Per tu, tan sols per tu, xamosa nina...

el Ball de Rams

Quan refila el cornetí
es remou tot l'envelat,
doncs ja se sap que vol dir,
que el ball de rams ha arribat.

No em faré pas el distret,
com acostuma a fer algú,
content me'n gasto un duret,
i et compraré el ram per tu.

Guarda el ram que t'he donat,
com si fos el més flairós,
i ella et dirà que hem estat
avui molt juntets tots dos.

Ai, Maria, ai, Maria que ets formosa.
Tens les calces, tens les calces de setí.
Ai, Maria, que "dixós" que jo seria.
Ai, Maria, ai, Maria,
si ballessis sempre amb mi.
Ai, Maria, ai, Maria,
si et volguessis casar amb mi.

Justificació

Partim de la definició d'estar per casa de "cultura popular" i "folklore" com a antònims, on la primera esdevé el que s'ha trasmès històricament entre generacions únicament pel seu significat cultural (ni per herències, ni per tradicions, ni per artificis) i la segona esdevé el contrari... costums i tradicions que no tenen cap mena de vigència cultural, recuperades o instaurades pel sols fet d'haver estat recollides històricament... i com pot ser que cançons anitgues puguin ser i conformar encara la "cultura popular"? La resposta és evident si es té present que l'ésser humà, com a animal, té unes prioritats bàsiques que poc el diferencien de qualsevol altre mamífer: menjar, dormir i reproduir-se.

El que tens entre les mans, és un recull (paraula associada a folklorismes i folkloristes) de cançons per a cantar, en qualsevol moment, però buscades amb temàtiques que podrien encaixar en espais festius... l'objectiu no és cap altre, que fer "cultura popular", és a dir que la memòria, el ritme, les lletres, i els acords siguin els elements claus per a que es recordin espontàniament... o dit d'una altra manera, que aquest recull quedi oblidat ben aviat o bé perquè les cançons recollides no són d'interès o bé perquè les que han agradat s'han après de memòria ràpidament.

Pot semblar una contradicció utilitzar un recurs folklòric per a fer cultura popular... i de fet ho és. Però com sinó recuperar una cultura popular distintiva de la Shakira, el Gran Hermano, la Hello Kitty, ... Hem estat expoliats, doblement o triple al llarg de la nostra història... primer per una església moralitzadora que passava censura de les cançons populars indignes de la fe, després per un peó del feixisme inquisidor també de les classes populars i la seva pròpia cultura, i actualment del capitalisme més ferotge, que no només ens expolia sinó que ens enxufa intravenosament una cultura globalitzada que és part de la seva escència (i per tant no concretament popular) encara que hagi fet col·loita en les generacions actuals.

El recull és una invitació, a cantar, llegir i riure amb les cançons... però el seu destí no és cap altre que la foguera de Sant Joan i/o les vostres neurones.

millor o pitjor, el judici ja és vostre.

Índex del recull

a la Ballarúsca
el Gitano
les Rondes del Vi
No en volem cap...
l'Aigat d'Olot
a la Sombra d'una Alzina
Som caps calents
la Galindaina
Som tres xicots
la Cirereta (petons i cireres)
la Filomena
el Llodrigó
les Penes són...
les Jotes de Roquetes
el Rector de Collbató
la Manta al Coll
el Xotis de la Relliscada
el Gall Negre
el Ball de Rams
Les Caramelles

el Gall Negre

El dia de Sant Cogesme
A Solanell vàrem anar,
Un gall negre va sortir a la porta
I ens volia agafar.

*Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si no voleu venir a rosari,
Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si a rosari no voleu venir.*

Si no voleu marxar
Espereu-vos-hi una miqueta,
Si no voleu marxar
La justícia vos hi en traurà.

I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa, mig en camisa,
I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa i ens va dir:

*Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si no voleu venir a rosari,
Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si a rosari no voleu venir.*

Nosaltres teníem raó,
Vàrem fer una gran resistència,
Nosaltres teníem raó,
Però el capella tenia un bastó.

I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa, mig en camisa,
I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa i ens va dir:

*Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si no voleu venir a rosari,
Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí
Si a rosari no voleu venir.*

I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa, mig en camisa,
I un gall negre va sortir a la porta
Mig en camisa i ens va dir:

Fora d'aquí, fora d'aquí, fora d'aquí!

el Xotis de la Relliscada

Eren les dotze ben tocases
quan la nineta va arribar,
duia la trena embolicada,
duia les calces a la mà.

Eren les dotze ben tocases,
el seu xicot la va cridar,
vine Roseta cap a casa,
ai que els meus pares han marxat!

La va abraçar es van petonejar
i la cosa aquí no va parar,
una mà aquí i una altra més enllà
i en Marià no es va poder aturar.

La va abraçar es van petonejar
i la cosa aquí no va parar,
i poc després quan ja anaven llençats
ai la marxa enrere va fallar!

Eren les dotze ben tocases
quan la Roseta va arribar,
duia un vestit de núvia blanca
i un ram de roses a la mà.

Eren les dotze ben tocases
el seu xicot ja era a l'altar
Roseta quina relliscada
haurem de dir sí al capellà.

a la Ballarusca

*A la ballarusca no es pot cantar
perquè és privada (bis).
A la ballarusca no es pot cantar
perquè és privada d'un capellà.*

Sota una alzina n'hi varen trobar
una beata, una beata
Sota una alzina n'hi varen trobar
una beata i un capellà.

A la ballarusca...

Aquí al poble una n'hi ha,
que cada vespre, que cada vespre
Aquí al poble una n'hi ha,
que cada vespre es va a confessar.

A la ballarusca...

Ella fa creure que ho fa per Déu,
però ho fa per veure (bis).
Ella fa creure que ho fa per Déu,
però ho fa per veure mossèn Mateu

A la ballarusca...

Mossèn Mateu n'era el seu consol,
li tira polvos, li tira polvos
Mossèn Mateu n'era el seu consol,
li tira polvos dintre el llençol.

A la ballarusca...

I així va néixer l'infant de Déu,
que s'assemblava, que s'assemblava
I així va néixer l'infant de Déu,
que s'assemblava a mossèn Mateu.

el Gitano

la desgràcia d'un pobre home

La desgràcia d'un pobre home
té una filla per casar,
namorada d'un gitano
no la pot desoblidar.

Escolta filla meva
dos paraules te'n vull dir,
per l'ofici de gitano
molt bé t'en poden venir.

Tu n'estàs avesadeta
a dormir amb bon matalàs,
casadeta amb un gitano
a la palla dormiràs.

Si a la palla haig de dormir
*res se me'n importa a mi,
si el meu cor sempre desitja
un gitano per marit.*

Tu n'estàs avesadeta
A portar-ne rics vestits,
casadeta amb un gitano
portaràs parracs sorgits.

Si parracs haig de portar
Res se me'n importa a mi...

Tu n'estàs avesadeta
a portar-ne uns bons calçats,
casadeta amb un gitano
ben descalçadeta iràs.

Si descalça haig d'anar
Res se me'n importa a mi...

Tu n'estàs avesadeta
a cuinar-ne uns bons guisats,
casadeta amb un gitano
cuinaràs gossos i gats.

Si gossos haig de cuinar.
Res se me'n importa a mi...

Tu n'estàs avesadeta
a menjar-ne uns bons bocins,
casadeta amb un gitano menjaràs rucs
i pollins.

Si pollins haig de menjar
Res se me'n importa a mi...

Tu n'estàs avesadeta
anar-ne a missa major,
casadeta amb un gitano
no veuràs mai més rector.

Si mai mes veuré rector
Res se me'n importa a mi...

Ja vindran mercats i fires
tu també hi hauràs d'anar
Casadeta amb un gitano
amb el cistelló al braç.

Si amb cistelló haig d'anar
res se me'n importa a mi...

jo estic boja pel gitano i el
gitano boig per mi,
jo estic boja pel gitano
i el gitano boig per mi.

la Manta al coll

*La manta al coll i el cabasset
mon anirem al Postiguet
la manta al coll i el cabasset,
mon anirem, mon anirem al Postiguet*

*arreando xim-pam-pum
arreando xim-pam-pum*

Una volta passejava
un guardia 'monocipal'
passejant-se per la plaça
cap amunt i cap avall,
de la bragueta li faltava
la mansaneta i un botó
per alli li s'assomaba
Don Joaquim el director

La manta al coll i el cabasset....

Una volta quan tornaba
el tio Pep de l'horta
es va trobar de casa
oberta la porta,
pujant per l'escaleta

es troba un senyoret
que, oberta la bragueta,
li ensenyaba el cacahuets.
Les xicotes de Xixona
s'han comprat una romana
per a pesar-se les mamelles
dos voltes a la semana,
si vols que te ho faça
posat panxa cap amunt
i voras que polseguera
que t'eix pel forat del cul.

La manta al coll i el cabasset...

Per dos quinzets un puro
per tres una pipa
per quatre una guitarra
per cinc una xica,
el puro pa fumar
la pipa pa lluir
la guitarra pa tocar
i la xica... pa dormir

el Rector de Collbató

el rector de Collbató
era un home molt tabola,
al punt de la mitja nit
confessava una dona

*Ja mai més,
ja mai mé cap dona vella,
ja mai més.*

Al punt de la mitja nit
confessava una dona,
quan n'és mitja confessió
'riba el pobre del seu home.

Ja mai més...

Quan n'és mitja confessió
N'ariba el pobre del seu home,
"Què hi fa aquí el senyor rector,
que hi fa aquí en aquestes hores."

- "Jo n'estava confessant
pobre de la vostre dona.

Si no li'n feu un remei
dintre una hora serà morta."

- "El remei que li faré
serà un cop de pistola.

I a vostè, el senyor rector,
jo li faré la corona.

Li faré amb una destral
perquè quedi més rodona."

Quan ell n'ha sentit això
de la finestra en fa porta.

La sotana queda a dins
i el rector cap a defora.

Baixava allà a l'hort avall
baixava com cent dimonis.

Les faves que hi havia allí
hasta feien criquis-croquis.

Quan és al "fonsa" de l'hort
troba la seu majordona.

- "D'on ne ve el senyor rector,
d'on ne ve en aquestes hores?"

- "Jo ne vinc del carrer nou
d'allà on hi fan l'aioli.

Ella en tenia el morter
i jo li tirava l'oli."

*Ja mai més,
ja mai més cap dona vella,
ja mai més.*

les Rondes del Vi

No vagis a la mar.
a encomanar les penes.
No vagis a la mar,
Les aigües en van plenes.

Vora, vora del port,
hi ha una vella taverna,
vora, vora del port,
hi ha un bar de mala mort

*Tralarà, larà, larà
Tralarà, larà, larà*

Una bóta de rom
i una altra d'aiguarent,
una bóta de rom
i molta olor de gent.

No siguis sol a veure
ni sol a rumiar
no siguis sol a veure
que el vi et condemnarà.

*Tralarà, larà, larà
Tralarà, larà, larà*

El primer brindis va
per companys i companyes,
el segon anirà
pels qui han crescut les banyes.

El tercer, libació,
a la salut dels pobres,
no és amb mala intenció
deixar al burgès les sobres.

*Tralarà, larà, larà
Tralarà, larà, larà*

Atents, amics, encara,
al següent got de vi,
beneirem la mare
que a tots ens va parir.

La copa que fa cinc
pel gran pare Noè
la copa que fa sis
pels diables del cafè.

*Tralarà, larà, larà
Tralarà, larà, larà*

Quan el set serà buit
malaiem l'infern,
la copa que fa vuit
pel clero i el govern.

El got de comiat
el cantarem tots junts,
el got de comiat,
un rèquiem pels difunts.

*Tralarà, larà, larà
Tralarà, larà, larà*

No en volem cap...

No en volem cap
Que no estiga borratxo
No en volem cap
Que no estiga bufat

Volem, volem, volem
Que estiguen tots borratxos,
Volem, volem, volem
Que estiguen tots contentes.

Els cinc som de la població;
Som el més borratxos de tot Castelló,
Si mos emborratxen és per comprimís,
La nostra medicina sempre es el ví.

Som els més animals de tot el poble
I anem a ca les nòvies i no mos volen
Perquè sempre bevem vi i aiguardent,
Som –sujetos de risa- de tota la gent.

Tots junts, tots junts, tots junts
La quadrilla dels borratxos,
Tots junts, tots junts, tots junts,
La quadrilla dels bufats.

les Jotes de Roquetes

*De Roquetes vinc, de Roquetes vinc,
de Roquetes baixo;
agulles de cap, agulles de cap,
agulles de ganxo.*

Les nostres jotes vos parlen
de coses de cada dia:
del treball i de la vida,
d'amor i geografia;
i de consells populars,
la millor filosofia

*A la jota jota del ganxo del llum,
que si no t'apartes te'l tiro damunt.
De les allebances? dels malparlats
i dels maltequiero, que Déu mane guard.*

Tant si fa fred o calor,
com si la terra està humida,
sempre ho emprenen en calma,
que tot té la seua mida;
i mos agrada cantar-li
al més senzill de la vida

*Ai! quin sol, quin sol, ai! quin sol saleró,
ai! com ballariem si hi hagués guitarró.
Quan te casaràs sabràs lo que és bo,
si al casar ho encertes ja tens feta la sort.*

Mos diuen la gent de fora
que no parlem massa clar
perquè aquí diem faena,
anemon, barco i ficar.
I jo sempre els hi contesto
que això també és català.

*Al carrer del mig no hi volem anar
perquè l'altra nit mos van arruixar
Mos van arruixar mos van arruixar
al carrer del mig no hi volem anar.*

Quan uns o atres parlem
tothom que vol, se'n entera.
I si uns li diuen escombra

natros li diem granera.
Que cadascú a cada casa
parla a la seua manera.

*Ai pistoles pistoles pistoles
ai pecatis mundis
ai miserinobis
primentons primentons i tomates
la mas malaquiente
son los estudiantes.*

Estes coses del folklore
alguns les han oblidat,
perquè ja no els interessa
que es digue la veritat.
Perquè ja no els interessa
que es digue la veritat.

*Embustera i batxillera
i portadora de noves,
si no et movies de casa
no sabries tantes coses.*

AI que crida tots l'escolten,
no fan cas del que no crida,
tots els que treballen callen,
lo món és una mentida
per això crido ben fort
que vull un riu ple de vida

*A ta mare l'han vist al barranc de la sut
en les cames obertes i ensenyant la puput.*

EI Ebro nace en Reinosa
y pasa por el Pilar
y en el Sur de Catalunya
queremos que llegue al mar
y conservar nuestro Delta,
los musclos y el calamar

*Caga't a la gorra Bertomeu
caga't a la gorra a fe de Déu
caga't a la gorra
que tot lo que cagues serà teu*

les Penes són...

Les penes són, les penes són
no tindre un sou, no tindre un sou
morir-se el bou, morir-se el bou
i la llocada;

no collir vi, no collir vi,
cànem ni blat, cànem ni blat
i pel remat, i pel remat
perdre l'anyat, perdre l'anyat.

Pensa i cavil·la a qui demanes,
trenca't les cames,
i busca qui et deixe diners.
Paga el semestre al propietari
o pel contrari, perdràs molt més...

Si, si, si en el segle que estem,
fa falta treballar per a poder menjar.
Molts, molts, molts
es creuen ser senyors
per que dels llauradors ningú en fa cas.

l'Aigat d'Olot

A l'any mil nou-cents quaranta
a Olot hi va haver un "aigat", un "aigat",
que el Fluvià s'hi passejava
pels carrers de la ciutat.

Va aixorrancar les muntanyes,
se n'emportà el cultiu, el cultiu,
amb els ponts, carrers de cases,
tot el que era prop del riu.

Se n'emportà edificis
i persones aigua avall, aigua avall,
moltes fàbriques deixaren
a la gent sense treball.

De Camprodon a Setcases,
de Ripoll a Torelló, Torelló,
de Sant Joan de les Abadesses
a Sant Pere Pescador.

Els veïns de baix pujaren
refugiar-se al pis de dalt, pis de dalt,
tothom creia que venia
el diluvi universal.

Un borratxo que ho va veure,
un borratxo que ho va dir, ho va dir,
va dir: "Fa més mal l'aigua,
fa més mal l'aigua que el vi."

Si un altra vegada torna,
ja sabeu el que heu de fer, heu de fer,
replegar-hi força fustes
i fer l'Arca de Noè.

a la Sombra d'una Alzina

A la sombra d'una alzina
sentadeta hi ha una porquera
que amb s'hermosa cabellera
sos garrins està guardant

Ella se'ls mira i se'ls guaita
mentre es fa i desfà ses trenetes
i entre mig de les herbetes,
son galant l'està mirant

Tanta majestat,
no la té la reina
ni fa tanta feina
amb el cetre a la mà

Som caps calents

Som caps calents, i ens va la vida,
tenim l'enamorada, tenim l'enamorada.
Som caps calents, i ens va la vida
tenim l'enamorada, que ens ha fugit.

Beure i cantar, i fer l'amor
són pels calents de cap, són pels calents de cap.
Beure i cantar, i fer l'amor
són pels calents de cap, obligació.

el Llodrigó

El diumenge al de matí
ja n'encentro la criada,
ja li'n dono el Déu-vos-guard,
el Déu-vos-guard i l'hora bona.

*Tinç por, tinc por, tinc por,
tinc por, - deia la noia.
Tinc por, tinc por, tinc por,
que no em surti un llodrigó.*

Ja li'n dono el Déu-vos-guard,
el Déu-vos-guard i l'hora bona,
la'n convido del bon pa,
del bon pa i de llanonissa.

*Tinç por, tinc por, tinc por...
La'n convido del bon pa,
del bon pa i la llangònissa;
quan s'ho va haver menjat tot
li vaig dir què més volia.*

Tinç por, tinc por, tinc por...

Quan s'ho va haver menjat tot
li vaig dir què més volia;
li'n remango el davantal,
li'n remango les faldilles.

Tinç por, tinc por, tinc por...

Li'n remango el davantal,
li'n remango les faldilles,
li'n remango els enaugüets,
li'n remango la camisa.

Tinç por, tinc por, tinc por...

Li'n remango els enaugüets,
li'n remango la camisa;

ja li'n veig un ull tancat
i un altre que se li obria.

Tinç por, tinc por, tinc por...

Ja li'n veig un ull tancat
i un altre que se li obria,
voltat de pèl de conill,
si no ho era ho pareixia.

Tinç por, tinc por, tinc por...

Voltat de pèl de conill,
si no ho era ho pareixia;
jo que hi engego el furó
a veure si m'hi passaria.

Tinç por, tinc por, tinc por,

Jo que hi engego el furó
a veure si m'hi passaria;
collons que el fot, el forat
quina llargada tenia!

Tinç por, tinc por, tinc por...

Collons que el fot, el forat
quina llargada tenia!
Si no fos pels cascavells
el furó se m'hi perdia.

Tinç por, tinc por, tinc por...

Si no fos pels cascavells
el furó se m'hi perdia;
ja t'ho foto, jo, ben net,
que mai més li ficaria.

Tinç por, tinc por, tinc por...

la Filomena

la Galindaina

Hi ha un refrany, que diu així,
Filomena, Filomena!!
Que de porc i de senyor,
se n'ha de venir de mena.
Filomena, Filomena!!

Allà baix als astilleros
Filomena se'n va anar
amb un jove barquillero
que l'ensenyés a nedar.

Quan van ser a dintre l'aigua
li van venir tremolins
en veure que el barquillero, uii!
la ficava tan endins.

Una noia boniqueta
que sopava a cal trempat
demanà un plat de sardines
i també dos ous ferrats.

Amb aquell tip de sardines
satisfeta n'ha quedat,
la sardina la té dintre
però els ous no li han passat.

La Maria carnissera
que s'està al carrer del call,
va dient molt riallera
que ella té el millor tall.

Té unes cuixes que enamoren
d'allò que fa tant desig
però el que té millor encara
és el tall rodó del mig.

Tal com diu la Filomena
del descans dominical,
encara que les portes tanquin
a ella no li fa cap mal.

Puig al pis on ella habita,
a sota hi ha un adroguer,
que li dona pel darrera
tot el que ha de menester.

Un bon matí d'abril
de bona horeta
em vaig trobar un minyó
a la fonteta.

*O la i la, la galindaina
O la i la, la galindó.*

Em vaig trobar un minyó
a la fonteta
que em va parlar d'ocells
de l'airineta.

*O la i la, la galindaina
O la i la, la galindó.*

Em va parlar d'ocells
de l'airineta
i em va ensenyar adormir
damunt l'herbeta.

*O la i la, la galindaina
O la i la, la galindó.*

Em va ensenyar adormir
damunt l'herbeta
i em va aixecar un dit
la faldilleta.

*O la i la, la galindaina
O la i la, la galindó.*

Em va aixecar un dit
la faldilleta
i em va posar la mà
a la cuixeta.

Em va posar la mà
a la cuixeta
i em va deixar un cuquet
a la pometa.

Som tres xicots

Som tres xicots espatarrants,
que no fem peça en a ningú,
estem buscant entussiasmats,
una xicota per cada u, per cada u.

*Però com que no en trobem mai cap,
patim patim, patim, patim, patim patim.
Però com que no en trobem mai cap,
patim patim, patim, patim, patim del cap.*

Si la xicota ens volgués,
encara que fos un fregall,
ja veuríeu com tots tres,
baixaríem acera avall, acera avall.

*Però com que no en trobem mai cap,
patim patim, patim, patim, patim patim.
Però com que no en trobem mai cap,
patim patim, patim, patim, patim del cap.*

la Cirereta

petons i cireres

I aquella roja cirera
encisadora, tan petonera,
deixa que et doni, nineta,
i una estimada a ta boqueta.

I que ha de fer una nineta
enamorada i boniqueta
més petons, nina, et faria
que fruit tindria cap cirerer.

Quan la nit de Sant Joan n'és arribada
no hi ha noia que no estigui enamorada
si és que el Jove que la vol
busca estar-ni amb ella, sol
per a dir-li ple d'amor a l'estimada.

No dormo nina Formosa, i és de veres
que et faria més petons que té cireres
el més gran dels cirerers
i quan ja no pogués més
pregaria que ta boca me'ls tornés.

Un petó no va mai sol quan és de veres
per això diuen que els petons i les cireres
després d'un en venen molts,
després d'un en vénen molts,
noies si no voleu pols no aneu a l'era.

